

A luz que me habita.

Aquel ceo non é un teito , é unha promesa
un azul tan profundo que a alma non pesa
O vento que pasa e me toca o cabelo
cóntame segredos que non teñen no pelo
A auga do río é coma unha espello limpo,
onde a vida brilla sen poñer ningún impedimento
Levo as árbores altas de Galiza que teñen,
a paz que me dan e que nunca deterán
O galego non é só unha historia que contar,
é o corazón que sinto cando estou xunto ao mar
É a maxia que levo no meu ADN
o mellor que me define e que ninguén me detén
porque ser de Galiza é un feelling moi certo ,
o mellor que me pasa é que teño este porto

Microrrelato

A Nosa Cociña.

A gastronomía é un dos tesouros máis grandes
da nosa terra. É moi coñecida pola súa calidade
e os seus produtos frescos sobre todo do mar.

O noso mar (poema)

O mar de Galiza, azul e forte
trae a vida e non a morte.
Ondas que bican a area fina,
unha paisaxe que nos domina.
A gaivota voa, o barco navega,
o sol no horizonte chega.
Cheiro a sal, a peixe, a liberdade.
Se miro o mar, miro o meu pasado,
un futuro aberto, nunca pechado.
Unha luz de esperanza sen fin,
o mar é todo para min

